

Epistola anatomica, problematica, quarta et decima / Authore Mauritio à Reverhorst ... Ad ... Fredericum Ruyschium [With his reply] de nova artuum decurtandorum methodo.

Contributors

Reverhorst, Maurits van, 1666-1722.
Ruysch, Frederik, 1638-1731.

Publication/Creation

Amstelaedami : Apud Joannem Wolters, 1714.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/d664dur5>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

EPISTOLA ANATOMICA, PROBLEMATICA, QUARTA & DECIMA.

Aut bore

MAURITIO à REVERHORST

Med. Doct: & Anatom. Professore.

Ad Virum Clarissimum

FREDERICUM RUYSCHIUM.

DE

Nova Artuum decurtandorum Methodo.

AMSTELÆDAMI.

Apud JOANNEM WOLTERS, 1714.

EPIS TOLA
ANATOMICA, PROPHETICA
QUARTA & DECIMA

MAURITIO A REVERENDISSIMO

FREDERICUM RUYSSCHIIUM
DE
Nova Artium decurandorum Methodo.

AMSTELÆDAMI
JOHANNEM WOLTERSIUM

Clarissimo Doctissimoque Viro

FREDERICO RUYSCHIO, &c. &c. &c.

S. P. D.

MAURITIUS à REVERHORST.

Iteræ tuæ nuper ad me datæ gratissimæ fuere, præcipuè quum ex adjectis relationibus circa Methodum secandi Fratris *Jacobi de Beaulieux*, vulgò Eremitæ, intelligere licuerit, qualem successum in suis patientibus, vestrà in civitate, habuerit, quum de illo tam variè apud varios differatur; hi enim

Manum ipsius in secando tanquam optimam, dexterrimam & quasi coelitus datam deprædicant; alii contra ipsam pariter cum famâ ipsius rejiciunt, fœdisque proscindunt convitiis, quum nos tamen æque ac illi, quibus Lugduni Batavorum cura illorum patientum mandata fuerat, satis felices in curatione fuerimus; quippe è tredecim diversi sexus & ætatis, tam a Calculo, quam diversâ Herniarum specie sectis, non nisi duo fati cesserunt, ambo quinquagenariis majores; quorum prior a diuturno Vesicæ ulcere, macie confectus, quin & Calculo ipso satis magno, aspero & inæquali, non nisi cum insigni Hæmorrhagiâ extracto, intra novem hebdomadarum spatium, usque eò pristinæ valetudini fuit restitutus, ut ille, qui antea nimis doloribus, continuisque vigiliis & Vesicæ ulcere attritus, & penè consumptus erat, jam multò obesior appareret, quin etiam jam urinam ad aliquod tempus retineret, & per cubiculum suum obambularet, & mu-

nia sua in ipsâ officinâ (faber enim ferrarius erat) utcunque obiret; adeoque, si in ullo patiente salutis spes affulgeret, hic in nostro fuit, qui tamen ex Incendii alicujus terrore è lecto suo profiliens, variisque in diæta erroribus commissis, incidit primò in Febrem continuam cum tussi, a qua corporis vehementi agitatione, vulneris labia, jam fere coalita, iterum disrupta fuère, & variæ Calculosæ incrustationes, ab urinâ perfluente sese continuo lateribus apponentes, nostræ curationi remoram injecere, dum interim in urethrâ ipsâ, variis in locis Carunculæ abortæ, liberum urinæ effluxum prohiberent; sic ut reliquis Symptomatibus cum Febri auctis, hic noster patiens vitam cum morte commutaverit: quid autem in corpore ipso latuerit, Cultro Anatomico indagare nobis non licuit: Quid verò notaverimus in altero nostro patiente, itidem ab illo a Calculo secto, cujusque cadaver a nobis inspectum est, a Petro Adriani Verduyn, ejusve Filio absque dubio intellexisti, tam de statu ipsius corporis morbofo, utpotè antea Apoplectico, Mictu cruento, & nonnunquam Urinæ suppressione laborante, nec non Hernia ejus intestinali, operationis tempore prolabente, ut & altero rene ab ulcere consumpto, cæterisque præter naturam in corpore repertis, & observatis, unde hoc infelix omen fati prævisum fuit: hæc & pleraque alia, hunc casum spectantia, & notatu dignissima, non dubito quin intellexeris, quocirca longiori narratione illâ de re hic supersedebo, cum adhuc ex dictis illis tredecim patientibus, D. T. O. M. sit gloria! undecim qui vivunt valentque, fati de illâ secandi Methodo testari possint; interim nullus etiam dubito, quin suo tempore aliquis Gallus, aut alius, qui ipsius secandi Methodum pernoverit, quique politioris styli est ac dictus Eremita, hanc ejus methodum contra sinistros ejus famæ obrectatores sit defensurus, uti ex nuperis litteris ex Arce Versailliâ ab ipso ad nos missis non obscure colligere potuimus, ubi simul, sed obscurius, loquitur de novâ Hernias (absque Testis jacturâ) secandi Methodo, quam se jam aliquoties instituisse perhibet, quæque multas ob causas antiquæ præferenda foret, uti
dies

dies docebit: Sed hæc de Eremitâ ejusque litibus, quas uti meas non facio, ita quoque illas componere nolo; progredior ad aliam, & novam quoque, seu nuper propositam in illâ arte (videlicet amputandi) Methodum, quam P. A. Verduyn nuper proposuit, variisque experimentis ab illo tempore, ipsi oblatis, confirmavit, quâ de Methodo tanto lubentius tecum agam, quoniam illam nuper Amstelodami Te presente a P. A. Verduyn, ejusque Genero & Filio, præclaris illis Rei Chirurgicæ luminibus, ipsam institutam vidi, eademque Amputatio apud nos quoque paulo post, non in Manu, non in Juvene, non novâ illâ Methodo, sed in Pede, in Virgine, idque antiquo modo instituta fuit a Stephano de Rouw, & Adolpho Stukery, juvantibus Abrahamo van Kervel, & Everardo van Ourik, Chirurgis apud nostros in suâ arte non parum versatis, spectantibus verò, seu potius patientis curam habentibus, Jacobo de Bye atque me M. D. S.

Casum nostrum prius ego hic exponam, deinde quid a Te, vestro in Casu, desiderem, addam.

Virgo triginta duorum annorum ante hos decem undecimve annos ab uestione dextri pedis circa talum diu malè tractata, & ut in adestis nunc his, nunc illis remediis adhibitis, aluit ab illo tempore, hac in parte, ulcus cum Carie tam Apophysis ipsius ossis Tibiæ, Fibulæque, quam reliquorum adjacentium ossium totius Tarsi, interim jam hac, jam illâ in parte, aliqua curationis spes affulgebat, sed quod ad cæteras corporis functiones rectè se habebat, & quamvis usu hujus pedis malè affecti (utpotè plerisque Ligamentis, quæ hæc ossa alias continent, jam ab ulcere consumptis digitisque versus terram omninò & præter naturam protractis) destituta esset, tamen beneficio scipionis satis benè sese movebat, adeò ut Scalas quoque prompte conscenderet, cæterisque suis muneribus alacriter fungeretur; interim nescio quo malo lapsus patitur, ex quo ossa illa, præcipuè Calcis, non tantum fracta, sed & tota corporis mole desuper incidente, omninò comminuta fuerunt, cum tanto Sanguinis profluvio, ut vix evasura videretur, quo tamen sublato, & vulnere pro temporis ratione

tractato, nec ullâ restitutionis spe, nec pedis usu affulgente, unanimi consensu in illud omnes convenere, ut ille pes paulò infra Genu rescinderetur; quæ Operatio quamvis dextrâ pariter atque celeri manu instituta fuerit, quin etiam ipsa Curatio satis feliciter pro tempore succederet, optatumque eventum polliceretur, contrarium tamen videre coacti fuimus; nam præter continuos & ferè intolerandos dolores, tam in parte affectâ, quam jam ablatâ, de quibus continuo conquerebatur, incidebat primò ante justum tempus in Mensium fluxum, cum magnis intestinorum Cruciatibus, & assiduis dejectionibus, qui simul ac componebantur ac sistebantur, statim conquerebatur de Faucium anxietate, & Respirandi difficultate, quod in principio pro Passione Hystericâ, utpotè malo ipsi familiari, habebatur; sed Colli dolore, ejusque motu molestiore, & Masticatione æque ac Deglutitione aliquo modo impeditâ, cum aliquâ oris Clausurâ, & Musculorum Faciei distorsione, aliud cogitare cœpère, præcipuè illi, qui una nobiscum ex patientibus, ab Herniâ Intestinali ab Eremitâ Sectis, quique jam saluti proximi videbantur, nihilominus lethale ut plurimum extitisse, fuerant comperti, illi, inquam, qui hoc antea nobiscum notarant, non sine ratione utut laudabilia omnia in vulnere apparerent, nihilominus aliquid finitri ominabantur, præcipuè cum enarrata Symptomata neque externis, neque internis remediis minuerentur, sed contrà febris magis intenderetur, quin etiam jam quoque de difficultate tam in reddendâ urinâ, quam in excludendis alvi fæcibus conquereretur, quod malum tamen applicatis Clysteribus aliquo modo levare videbatur; hoc non obstante, doloribus tam in abdomine, quam in parte jam ablatâ (præcipuè ubi Ulcus fuerat, hæc enim pars continuo ipsi in animo verfabatur, utpote nervi, nervosæque partes terminum suum jam in vulnere ipso obtinentes, & aëris incommodis aliisque injuriis externis obnoxia, jamque male affectæ, hanc menti ideam obtulere) his, inquam, cum febre & delirio magis auctis, huic nostræ patienti Mors sæpius optata finem dolorum imposuit.

Quid

Quid jam dicemus de dextra in operando manu? Curatione ad tempus satis felici? Si tam tristem eventum obtineant; quare non tantum cum Hippocrate in suis Aphorismis notare debemus *Experimentum periculosum esse*, atque idcirco alia excogitanda media, quibus tam infelici successui, cæterisque Symptomatibus enarratis obviam eamus; hæc enim omnia quis dicet non provenire ex Nervorum Nervosarumque partium consensu atque cohæsione? Quæ in hac extirpatione vel continui Solutionem patiuntur, vel alio modo malè affectæ, disruptæ, dilaceratæ, vel ab aëris injuriis minus sunt vindicatæ; an non illa Methodus, quam P. A. Verduyn nuper proposuit, quamque in Tua præsentia ab ipso satis feliciter institutam vidi, an non illa, & quibus modis, antiquæ præferenda foret, utpotè ubi Curatio non tam diuturna, neque dolor post operationem tantus, nec tum quoque talis Hæmorrhagiæ metus, nec ossis separatio expectanda venit, & Nervi Nervosæque partes, Tendines earumque Fibræ & Vasa ipsa jam tectæ, & a frigore cæterisque molestiis & incommodis externis ad applicatâ Musculosarum partium mole satis conservata videntur: non quod ego hic novam illam Methodum, solum quia nova est, introducere velim, sed quod in curatione sit minus dolorifica, paucioribusque Symptomatibus stipata, an non ideo amplectenda, veterique præferenda videretur?

Jam nihil est quod avidius expectemus, quam ut tua illa Observatio in lucem prodeat, & quid in Curatione ipsâ acciderit, & quot quibusve modis antiquæ Methodo aut præferenda aut postponenda veniat hæc nova, tam respectu doloris, & moræ in Operatione ipsâ, quam reliquorum Symptomatum post ipsam institutam, nec non intumescentiæ illorum Musculorum, quibus Ossium, & reliquarum partium extremitates tegendæ veniunt; quod ad reliqua non dubito, quin Manum ipsam amputatam dexterrimâ tua Methodo contra omnem interitum defensus, ærique, uti assoles, incidendam daturus sis, idque si fieri possit, formâ naturali, cum alias Judicium non tam accuratè ferri possit, uti in Severino Lib. de nov. observ. abs.

Simi-

similem ferè Casum proponente liquidò apparet : certiores sine dubio nos quoque facies de qualitate illorum tumorum, qui sese in manu offerebant, & an Cartilagineæ, an Ossæ, an verò (uti Cl Pechlin. Obs. Lib. III. Obs. XLVI. habet) Glandulosæ indolis fuerint, nec non quibus cum partibus cohæreant, seu potius, unde primum originem sumpserint, cuique natales debuerint, an propriis vasis ab ipsis primordiis, una cum forti imaginatione tempore Gestationis, his tumoribus a naturâ datis, an ex communibus, an extendinibus earumque involucris, an ex perioestio, an verò ex osse ipso, tanquam ex fonte, & primâ Scaturigine principium suum duxerint; uno verbo, quid solita tua solertia in eruendis corporum abstrusissimis mysteriis ulterius detexerit, avidi a Te expectamus; interim ut diu vivas, valeasque, & Artem Anatomicam novis & hæcenus inauditis tuis inventis ulterius ornas, ex animo precor.

Hagæ-Com. xij. Kalendas
Martii, c17 10 cci.

FREDERICI RUYSCHII
RESPONSIO,

Ad Clarissimum Virum
MAURITIUM à REVERHORST,

Med. Doct. & Anatomie Professore.

Super Nova Artuum decurtandorum Methodo.

itteræ Tuæ, Vir Clarissime, & longè charissime, ad meas quidem pervenerunt manus; arduum autem mihi erit, nodum, in iis propositum, dissolvere: Si enim ulla in re iudicium difficile sit, ut ait magnus

nus ille senex, certe illa, à Te exhibita, haud exiguam ha-
ctenus crearunt Medicorum filiis molestiam.

Quod ad relationem attinet, de operationibus Lithotomi-
cis, Hagæ-Comitis, à Fratre *Jacobo Beaulieux* institutis, jam-
diu est quod veram hujus rei relationem desideravi. Gratulor
quod inter 13, quos à calculo Vesicæ, Herniaque liberavit,
2 tantum fatis concefferint; quot hic Amstelodami, post cal-
culi sectionem evasere, ex relatione, typis mandata, cer-
nere quoque licuit.

Novam methodum amputandi membra quod spectat, in ea
varia consideranda veniunt, quæ, si conferantur cum anti-
quo extirpandi modo longe inter se differre, palam erit;
Uter horum sit præferendus, Tibi, aliisque in Anatomicis &
Chirurgicis versatissimis, judicandum relinquam; ego interim,
quid sentiam revelare non detrectabo, postquam succincte re-
tulero operationem non solum, in juvenis brachio institu-
tam, in Tua, mea, & aliorum præsentia, verum etiam quic-
quid in curatione sese obtulerit, in qua Te præsentem sistere
haud potuisti.

Juvenis quidam, cui nomen Christianus Veldmet, 16 an-
nos præter propter natus, nuper ad nostras venit ædes, cor-
reptus non solum tumoribus magnis in dextra, verum etiam si-
nistra manu, uti & in utroque pede, eorumque digitis, qui
tumores admodum duri, extrinsecus accurate Radices Cyclami-
nis, aut potius Chrysanthemi Americani, radice tuberosa,
æmulabantur, sicuti in annexis figuris repræsentantur.

Hujus mali causam nobis expiscantibus, retulerunt ægrotus,
ut & anus quædam, quæ dicebatur ejus matertera, quod
mater imprægnata impensè appetiverat dictas Radices Chry-
santhemi Americani, quas tamen impetrare haud potuerat;
foetu jam in lucem edito, reperti sunt, uti ajebat anus, exi-
gui tumores in manibus atque pedibus, qui temporis successu
in tantam excreverunt molem, præsertim in sinistra manu,
ut brachium diutius sustinere vix potuerit, imò coactus fue-
rit dextra sinistram suffulcire. Tandem, cum unus ex istis
tumoribus ulcerosus factus, emisisset aliquoties multum san-
gui-

guinis, & patiens manus ponderositatem, doloresque immanes diutius perpeti haud posset, totius manus extirpationem nobis proposuit. Nos autem, consideratis considerandis, annuebamus quidem ejus petitioni, ast vero absque Magistratus consensu, variorumque Expertissimorum Medicorum & Chirurgorum ad stipulationem, operationem non aggressus est Magister Petrus Verduyn, auxiliantibus ejus Filio, ut & genero Gomaro à Bortel.

Die igitur constituta ad dictæ manus amputationem, præfens fuisti Clariss. Vir, præsentibus quoque sese sistere Medici expertissimi Vlackveld, Smedingh, Schyn, Valentyn, La Grue, Smit, nec non exercitatissimi Chirurgi, Aurick, Deutelius, Pothuysen, &c. Patiens brodio confortatus, admodum erat animosus, operationemque perpeffus est fere absque ejulatu, ut omnes, qui operationi interfuere, admirati fuerint.

1. Humeri pars superior circumducebatur splenio quadruplicato, superimposito splenio longitudinali, lateri interiori brachii & quidem secundum longitudinem, ut hujus & funiculi seu cinguli constrictorii ope, vasa tutius & minori cum noxa inter operationem comprimi possent.

2. Hoc factò Dn. Smith Hafniensis injungebatur cingulum constrictorium bacilli ope leniter, & in operatione ipsa, fortius contorquere, partim ad sanguinis profusionem inhibendam, partim ut pro tempore, brachii stupor excitaretur, & dolor arceretur.

3. Ansa gracili arcè circumducebatur cubitus infra juncturam. Hisce peractis, Magister van Bortel, gener Magistri Petri Verduin, partem musculosam sinistra arripiens, dextrâ cultellò ancipiti & mucronatò eam perfodit, quam proximè fieri potuit, ad ossa cubiti & radii. Hæc initio facta latere interiore Brachii, quem locum quoque occupabat Operator dictus. Perfossâ parte musculosa, cultrum ulterius adigit, incisionem continuando donec sufficere videbatur pro vulneris tegmine, & sic ulterius transversim carnem abscindebat. Porrò Magister P. Verduyn cæteram partem carno-

fam circulariter & celeriter incidebat cultro falcato ad ossa usque, & periostio abrafo, utrumque os ferrâ dividebat: Interim ne caro propendens à cultro aut ferrâ offenderetur Mag. Adrianus Verduyn prospiciebat.

Manu amputatâ & spongiâ madidâ rasurâ ossium ablatâ, vulnus, & p̄r consequens utriusque ossis extremitas tegebatur quidem à dicto Magistro carne propendente & reservata; ast verò propter carnis contractionem, quæ illicò fit post incisionem, totum vulnus ex voto contegi haud potuit: itaque, quod restabat vulneris, ut & totius membri amputati truncus frustò planò fungi Orbicularis, obducta & contacta fuerunt, super impositâ Vesica madidâ, & super eam alterâ madefactâ, quæ priori aliquantò major erat: Hæ binæ Vesicæ, ut firmius cuti adhærerent, comprimebantur & stabiliebantur circulariter frusto Emplastri conglutinantis, cujus latitudo erat unius uncia, longitudo autem Spithamarum duarum.

Hoc factò tertia quoque Vesica madefacta superimposita fuit, hæmorrhagiæ metu. Isthæc præcedentibus longior & eodem modo stabilita altius brachium coöperuit.

Hisce ita munitis, lamina concava, splenio quadruplicato intus obducta, membri extremo applicata fuit, ea intentione ut deligatione peracta, famuli manu laminâ comprimeretur truncus, hæmorrhagia inhiberetur, & ligaturæ laxius applicari liceret; ut autem dicta lamina cava trunco cohæreret, duo frusta Empl. conglutinantis cruciatim adhibita sunt, ejusdem naturæ ac supra citatum. Hisce peractis & cingulo constrictorio (Gallicè *Tournequet*) issoluto, membri extremo applicatum fuit alterum splenium ex linteo confectum, præcedenti majus & crassius, illudque firmatum fuit fasciâ simplici capite præditâ.

Deligatione ita peracta composuit se patiens in lecto ad quietem; quam ut facilius acquireret, Emulsio ex hordeo ad Crep. cocto, Sem. Cucum. & Amygdal. præscripta fuit, additâ Syr. Diacodii dimidiâ unciâ; sub noctem sese mediocriter habens & alimentum petens parum dicti brodii exhibitum

fuit, & sic sese ad quietem composuit, noctemque transegit satis tranquillam, nullo sanguinis profluvio suborto.

Die insequente brachium bene videbatur constitutum, nullo tumore insigni oblitum, patiens quoque immunis ab omni febre.

Hisce visis consultum duximus, patientem ex ædibus Magistri Verduyn transferre in locum quietiorem ubi illum inviserunt Magister van Bortel & Verduyn, qui deligationis exteriora abstulerunt, vulnusque mitius deligarunt, id quod levamen patienti adferebat. Tertia die sub meridiem integra deligatio simul cum Vesicis ablata fuit, invenimusque separationem Epidermis, seu Hydatidem onustam humore loturæ carnis æmulo, idque parte anteriore juncturæ cubiti, eaque aperta, reperimus subsitam cutim nonnihil quoque infectam & gangrænam ulteriorem mentientem; eodem quoque tempore patiens non immunis erat ab omni febre, & membri extremitas, justò magis tumefacta: Vulnus tamen magna ex parte carne, quæ in amputatione conservata fuerat, coöpertum invenimus, sine sanguinis profluvio. Quia autem omnis hæmorrhagiæ novæ metus nobis nondum erat ademptus, in deligationis renovatione haud omissus fuit Fungus Orbicularis, minutus Empl. Diapalma dissoluti, spleniô quadruplicatô & ligaturâ convenienti.

4. Die pulsus invenimus concitatiorem, & vulnus non minus extumefactum, itaque ablatô fungô leniter tantum adducebatur caro in amputatione conservata, idque fasciola Empl. Glutinoso oblinita, vulgò futura sicca dicta, porrò totum vulnus tegebatur Empl. Diapalma dissol. plumaceolis, ex linteo carpto confectis, haud neglectis. Die insequente quæ erat quinta ab amputatione, res eodem fere modo sese habuit, nec febris quoque mitior facta: itaque eodem ritu remissius deligatum fuit vulnus, ast verò eo loco, ubi Gangrænae metus fuerat, sc. circa juncturam cubiti, Gangræna jam prodiit levis, quapropter consultum videbatur cautius prospicere huic symptomati, quam trunci integumento carneo: itaque lenissime tantum adductâ carne reservatâ, Cataplasma ad Gan-
græ

grænam sistendam applicatum fuit. Die insequente vulneri prospeximus digestivo Cataplasmate superimposito : die autem 7 truncus non nihil detumuit & vulnus quoque humidius apparebat, interim locus, Gangrænâ obsessus, magis magisque intumuit, doluitque, nec patiens à febre immunis, ita ut magis metueremus abscessum quam Gangrænam profundior, qui tamen haud supervenit. Altera die, eodem modo res sese habuit, excepto, quod nonnihil mollior pars tumefacta nobis obveniret, die autem 9 haud pejus res sese habuit quoad truncum, Gangræna verò in pejorem statum erat redacta : Itaque post ablutionem cum Sp. Vini calefacto factam, applicati sunt plumaceoli, tetrapharmaco cum digestivo permixto, illiti, nec non in Sp. Vini humectati, superimposito Cataplasmate, Spirit. Vini asperfo.

10 Autem die febris remissior facta, trunci vulnus pure cocto obfitum, Gangrænæ tumor quoque minus durus : hoc tempore nihil immutatum fuit circa deligationem, patiens verò eodem die, prima vice questus fuit de dolore pollicis membri detruncati, & præsertim quidem, cum inopinatò pollicem extendere conaretur aut mentiretur, non autem cum in animo haberet eum flectere ; de cæteris digitis nullæ erant querelæ, illud enim distincte interrogavimus.

Die undecima major spes affulgebat, quandoquidem omnia in melius vergebant, pus enim laudabile promanabat de vulnere trunci, tumor diminutus, escaræ periphæria humida cum aliquali separatione : in hac renovatione omissa fuit Cataplasmatibus applicatio supra truncum, non autem supra partem Gangrænâ infectam : Caro autem reservata, quæ ob symptomata supra citata, haud satis erat adducta, & propterea retracta, jam denuò fasciis Emplastro Glutinoso oblinitis reducta & vulnus maxima ex parte coöpertum fuit.

Die 12 patientis status non erat quidem deterior, sed verò Gangrænam, profundiores egisse radices, videbamus, utpote separatione partim facta, imò tendines musculorum non fuisse immunes à dicta Gangræna, ita ut varii quoque separarentur. Jam à Cataplasmatibus usu destitimus, dicto loco

prospeximus digestivo, & carnem reservatam dictis fasciis, ut antea, adduximus.

Die 13. patiens immunis erat ab omni febre, placidè dormiverat, cibum appetebat, truncus carnis adductione maxima ex parte coöpertus erat, & quod restabat vulnere, applicuimus Unguentum, *fac totum*, dictum, ut cicatrice ulterius obduceretur vulnus: quicquid autem emortuum & Gangræna infectum fuerat sub cubiti juncturam, partim forcipe excisum, partim à natura separatum erat, adhibitis plumaceolis Ung. Digestivo, Basilico permixto, oblitis Diebus insequentibus melius atque melius sese habere cœpit patiens; imò paucis post diebus prorsus fuerunt curatæ dictæ solutiones continuæ, quin etiam quò magis appropinquarunt earum curationes, eò majores erant querelæ de dolore amputati membri, & nunc quidem circa volam manus, nunc verò de dolore totius manus, & quoties quis leviter tantum comprimeret cicatricem infra juncturam, ubi Gangræna fuerat, summis cruciabatur doloribus; interrogatus, qua in parte? regebat in digitis amputatæ manus, compressa autem in parte dictæ cicatricis confinio, nullum sentiebat dolorem.

2. Consideratione dignum esse censeo, nos nullam sensibilem separationem extremitatum ossium cubiti, & radii in curatione offendisse, quia minus aëris injuriis exposita fuerunt dictæ extremitates ossium.

3. Comprimendo trunci extremum, cicatrice obductum, dolor sursum vergebat versus brachium.

4. Truncum flectendo, sibi imaginabatur, quod simul quoque digiti flecterentur, idque sine ullo dolore: pollex verò videbatur illi rigidus & sine motu.

5. Quum dextrâ fricaret, supra juncturam trunci, idque parte exteriori, dicebat nobis, sese non solum sensum motumque hujus fricationis in digitis membri detruncati percipere, verum etiam cum fricaret sese in latere Thoracis sinistro: id quod (quamvis non obscure nobis arguere videatur consensum membranarum, nervorumque in corpore nostro,) magis mirandum, quam explicandum.

6. Con-

6. Contractionem singularem præstare poterat in trunci cicatrice; quam quasi corrugabat, dicens, jam mihi videor digitos flectere, jam denuò extendere.

Hiscæ à nobis observatis, in posterum expiscandum, utrum dicti dolores, quos videbatur passus in manu extirpata patiens, & à quibus haud immunes sunt homines, quorum artus vulgari modo extirpati sunt semper superveniant patientibus, quibus eo, quo retuli modo, extirpata fuit manus, an verò hisce an sam dederit Gangræna, circa cubiti flexuram prognata, an ex alia causa ortum duxerint, occasione data inquirendum esset, quando quidem Magister Petrus Verduyn testatur in Epistolari sua Dissertatione, sese quidem bis hanc operationem in pede instituisse, idque eadem methodo, & quod tales dolores Sympatheticos nondum offenderit. Verba ejus hæc sunt, *denique silentio præterire non possum aliud quoddam emolumentum, nequaquam penitendum; nimirum quod hoc modo restituti non conquerantur, ut quidem alii, de dolore sympathetico in pede cruris, ablati, &c.*

Hæc sunt Cl. Vir, quæ nobis in, & post extirpationem, observare licuit. Quid autem de hac extirpationis methodo sentiam, à me scire cupis, in qua, ut recte censes, *curatio non tam diuturna, neque dolor post extirpationem tantus, nec tum quoque talis hæmorrhagiæ metus, nec ossis separatio expectanda venit, & nervi nervosæque partes, tendines, eorumque fibræ, & vasa ipsa jam tecta, & à frigore cæterisque molestiis & incommodis externis ab applicata Musculosarum partium mole satis conservata videntur, &c.*

Hiscæ concessis, ut revera concedenda esse putem, amplectenda videtur hæc nova extirpandi methodus.

Fateor quidem in manus aut brachii amputatione nos semper sollicitos esse, ut tantum membri conservetur, quantum fieri potest, quia ad nonnulla munera obeunda illud inservire potest, & si velimus truncum membri amputati mole carneâ tegere, quæ in cubiti extremo nimis exigua, quam ut ea contegi possit, necesse foret in altiore loco membrum decurtare, sicuti, ut fateor, in hoc patiente, factum. Verum enim verò in posterum minus sollicitus ero, de coöpertione trunci carneâ mole;

mole; existimo enim sufficere, si truncus tegatur cute manus, quæ toto dorso vel vola manus separari & conservari posset; Contra in pedis exstirpatione necesse est partem detruncatam carne furiali integere, uti olim factum à Magistris Exercitatis: Petro Verduyn, Wilhelmo à Vleuten, & Adriano Coenerdingh; dico *necesse esse*, sc: si per insitionem curari, & parti detruncatæ, non verò genu insistere atque incedere velint homines: caro enim reservata mutilatæ parti pulvinaris loco est.

Circa hanc hætenus inusitatam amputandi methodum, non nulla adhuc consideranda veniunt, &

1°. Quidem, si in crure facta operatio, & patienti in animo sit per insitionem ulterius curari, an non obstaculo erunt excrescentiæ seu exostoses, quæ in homine vegeto observantur aliquando è trunco emergere.

2°. Si in cubiti extremo instituenda sit operatio, an cutis, quæ in manu est, sufficiens est pro vulneris integumento?

3°. An in nova hac methodo major aut minor gangrænæ supervenientis ansa detur.

Quoad 1um, nempe ossium excrescentiam: Resp: in cubiti aut manus amputatione non est cur de ea solliciti simus, membro enim detruncato non incedit homo: verum enim verò in amputato crure ejusmodi excrescentiæ admodum nocivæ forent, hæ enim carnem conservatam compungerent incedendo continuè, si nempe per insitionem ulterius incedere vellet patientis. Hoc incommodum, si Magister Petrus Verduyn inter curandum inhibere valeat, (sicuti affirmat) idque suo apparatu novo, soluta est isthæc difficultas.

Demonstravit quoque nobis puerum, qui crure amputato, crure artificiali incedit, currit, genu flectit, extenditque pro lubitu. Vide ejus dissertationem Epistolarem de nova Artuum decurtandi ratione Anno 1696 in lucem editam; in qua exhibetur Instrumentum retentivum, ut & lamina excavata, quibus facta amputatione in pede aliquot post diebus, cum dicta excrescentia metuenda sit, trunci extremum ita comprimitur, ut illud incommodum inhibeatur.

Quod ad 2^m. attinet, sc: an cutis manus sufficiens sit pro vul-

vulneris integumento, propter retractionem cutis? Resp. si non sufficiat omnino, saltem magna ex parte truncum coöperiet, id quod de vulgari amputatione dici non potest, & quò magis nervi, tendinesque abscissi proprio tegmine conteguntur, eò remissiora exspectanda symptomata; præterea curatio citius quoque absolvetur; imò Auctor essem, ut in eo casu carnosum & cutaneum volæ manus arriperemus, & in auxilium vocarem, pro trunci nervorum ac tendinum tegmine. Præterea amputato membro Chirurghi applicare assolent pulv: adstringentes, quos inter varii Pulv: Escarotica recipiunt ad sanguinis hæmorrhagiam inhibendam, id quod plane rejiciendum censeo, propterea quod illi sua acredine nervosis partibus nocere valeant: in hac autem operatione tale quid non adhibetur, sed vulnus tegitur proprio involucrò.

Quod ad 3m. attinet, sc: an in hac nova methodo, major aut minor Gangrænæ metus adsit? Resp. si non minùs Gangrænam minatur operatio isthæc nova, saltem haud major erit, hujus symptomatis metus, modo deligatio rite peragatur. Fateor quidem illam in supradicta curatione nobis obvenisse, verum illud non in trunci extremo, verum circa cubiti flexuram sedem fixit; forsàn à ligatura, justò arctius circum ligatâ, id quod multum negotii nobis faceffivit, & hoc præcaveri poterit in posterum, præstabitque laxiorem adhibere ligaturam, & per 12 imò 24 horas truncum manu continere & comprimere, & hoc ut æqualius fieri possit, in auxilium, ut dixi, revocanda lamina excavata, quæ ante compressionem applicanda.

Pergam ulterius ad ea, quæ Cl. Vir me admonet, sc: brachii amputati conservationem, ut & naturali magnitudine delineationem, *cùm alias judicium tam accurate ferri nequeat, uti in Marco Aurelio Severino, de Nov. observ. abscess: similem fere casum proponente, liquido apparet.*

Recte adstruis, objecta naturali magnitudine semper esse delineanda, si quis proposita accurate demonstrare satagit, & hoc quoque in omnibus meis Epistolis Anatomico-Problematice observavi. Est mihi in animo hanc manum amputatam ita sepelire, ut quicquid in figuris expressum fuerit, semper demonstrari possit. Porro unum ex istis tumoribus in manu ex-

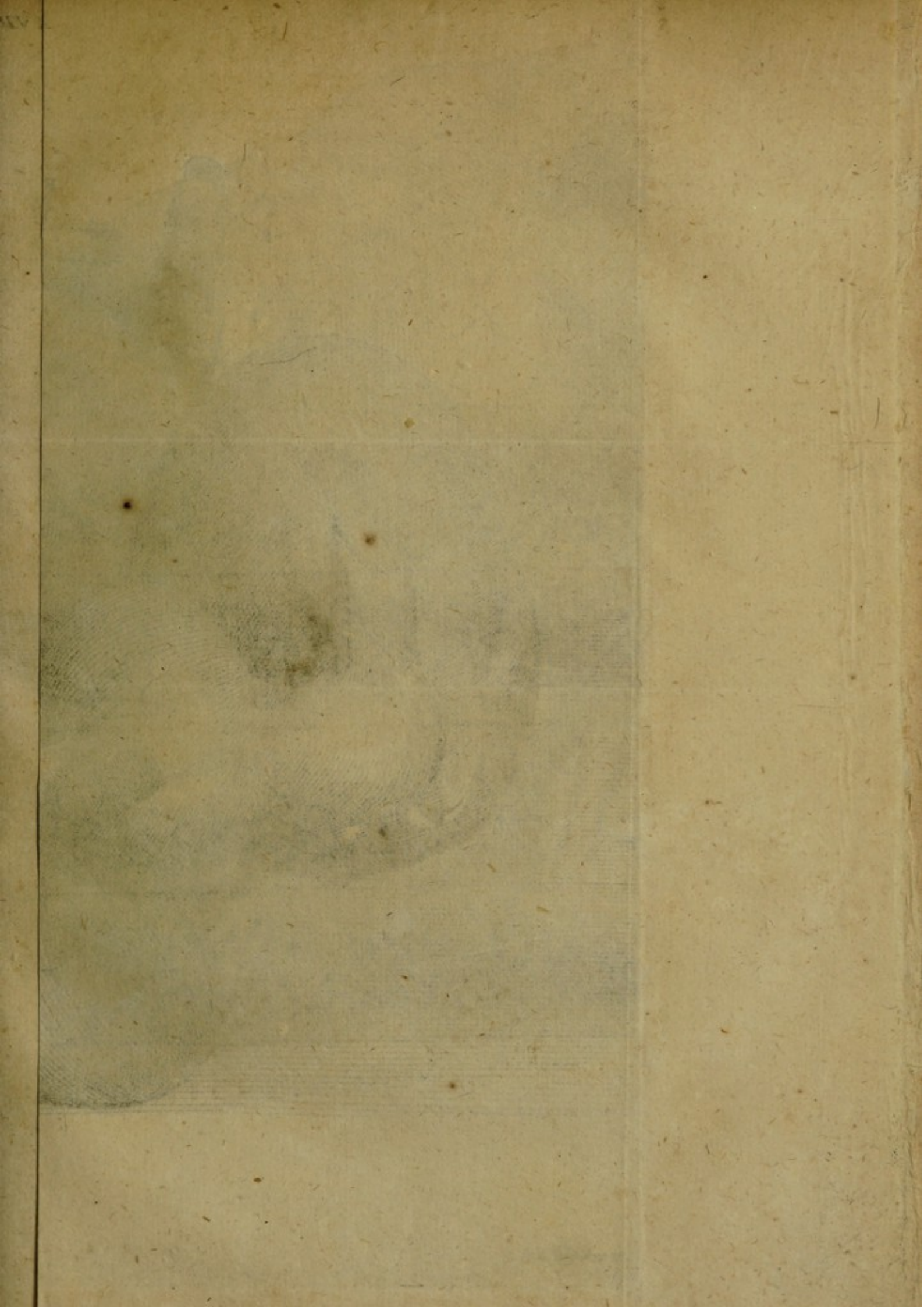
stentibus, ut me monuisti, examini subjeci, reperique, illum neutiquam esse Glandulosæ indolis, aut Cartilaginosa, imò & Ossea, eratque quasi ex innumeris minoribus tumoribus partim Cartilaginosis, partim Osseis, compositus; singuli autem eorum denuò ex innumeris minoribus humore succoso, gelatinoso repletis Vid. Tab. xviii. fig. 2. Impossibile autem mihi fuit indagare, an ex ossibus manus, tendinibus, aut perioestio, tanquam ex fonte, & prima scaturigine originem duxerint: Omnia enim ita sunt confusa & connata, ut ulteriori indagini haud fuerit locus; cum illud perscrutarer, sub cute conspicienda sese exhibebant vasa sanguinea, quæ cum ceraceâ materiâ replevissem, distinctè videre licuit eorum cursum, & capacitatem: Venæ per dorsum manus disseminatæ, calami scriptorii capacitatem adæquant: horum ramuli minutissimi à naturali cursu quoque recedunt; quin etiam circa cutem observatu dignum esse censeo, scilicet, quod cutis in hac ingenti tumorum excrescentia, tenuior facta aliquid visui offert, quod in cute sana non tam accurate occurrit: Imò cutis de sua integritate & compositione aliquid in via amittit, quod cutis incrementum insequi non potest. Id quod jam sese videndum luculenter exhibet, sunt papillæ cutaneæ, extra cutem non nihil protuberantes: Vid. Tab. xvii. Fig. 4. ut & Fig. 5. Lit. C. ubi ordine naturali dispositæ: illud autem, quod in excrescendo amittit cutis, sunt eadem papillæ cutaneæ, quæ circa basin tumorum, non in apice videri possunt. Plura ob cœli serenitatem non addam, illa enim me invitat, ut hisce diebus æri incidi curem, quæ in stomachi structura, ab aliis nondum sunt detecta. Præterea multum molestiæ mihi creavere hisce diebus, quæ in oculo adhuc sunt ostendenda, puta vasa sanguinea per tunicam humoris crystallini disseminata, &c. hæc enim Thesauro secundo inserere mihi in animo est. Hisce Vale, Vir Celeberrime, & ut artem Anatomicam magis magisque nobiscum promoveas, ex animo optat, Celeberrimi Nominis tui

Cultor

Amstelod.
10 Juny 1701.

F R E D E R I C U S R U Y S C H I U S.

TAB.

C. Fischer, del. vivum. Sculpit.

Huberts. ad vivum Sculptit.

T A B U L Æ XVII. Expositio.

F I G U R A I.

- A. Pars Brachii amputati cum manu, in qua pars supina videri potest.
B. Pollex.
C. Index.
D. Digitus Medius.
E. Annularis.
F. Minimus.
* Arteriolæ cutaneæ.

F I G U R A II.

Digitum exhibet parte supina, cum suis papillis cutaneis, ordine debito sitis.

F I G U R A III.

Demonstrat digitum parte prona.

- A. Papillæ cutaneæ epidermide destitutæ, & confuso ordine compositæ.
B. Pori cutanei, situ, nullum ordinem servantes.
C. Papillæ cutaneæ naturali ordine sitæ.

Circa has Papillas considerandum, sc. eas epidermide artificiosè destitutas, extra cutem nonnihil prominere.

T A B U L Æ XVIII. Explanatio.

F I G U R A I.

Demonstrat partem Brachii supracitati cum annexa manu, parte supina.

- A. Pollex
B. Digitus medius.
C. Index
D. Tumor maximus.
E. Ulcus.
* Arteriolæ cutaneæ.

F I G U R A II.

Repræsentat Tumoris maximi portionem abscissam, ut constitutio intrinseca compareat, quæ partim cartilaginea, partim cartilaginose substantiæ æmula cellulosa, & mucaginosa.

FIGURA I.

A. Pars Bistorta...
B. Pars...
C. Pars...
D. Pars...
E. Pars...
F. Pars...
G. Pars...
H. Pars...
I. Pars...
K. Pars...
L. Pars...
M. Pars...
N. Pars...
O. Pars...
P. Pars...
Q. Pars...
R. Pars...
S. Pars...
T. Pars...
U. Pars...
V. Pars...
W. Pars...
X. Pars...
Y. Pars...
Z. Pars...

FIGURA II.

FIGURA III.

FIGURA I.

A. Pars...
B. Pars...
C. Pars...
D. Pars...
E. Pars...
F. Pars...
G. Pars...
H. Pars...
I. Pars...
K. Pars...
L. Pars...
M. Pars...
N. Pars...
O. Pars...
P. Pars...
Q. Pars...
R. Pars...
S. Pars...
T. Pars...
U. Pars...
V. Pars...
W. Pars...
X. Pars...
Y. Pars...
Z. Pars...

FIGURA II.